

В. С. Загорський, О. З. Гладчук

Національний лісотехнічний університет України, м. Львів, Україна

ДОСЛІДЖЕННЯ КОНЦЕПЦІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ В КОНТЕКСТІ АСПЕКТІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Розглянуто виклики, що не зникли впродовж століть – забруднення навколишнього середовища, виснаження природних ресурсів, військові конфлікти, швидке зростання населення та значний розрив у рівнях життя між країнами, наголошено на необхідності розроблення ефективної стратегії для цивілізаційного розвитку. Висвітлено історичний розвиток ідей Концепції сталого розвитку, від лісового господарства в Європі до сучасних глобальних концепцій, таких як екосистемний підхід та екологічні рухи, що вплинули на формування сучасної екологічної політики. Здійснено аналіз впливу публікацій таких дослідників, як Р. Карсон, А. Швейцер, А. Несс, Дж. Лавлок і звітів Римського клубу, які спонукали до міжнародної уваги і дій щодо глобальних екологічних проблем.

У дослідженні наголошено на важливості публічного управління в інтеграції сталого розвитку в національні та глобальні стратегії через історичні віхи, такі як Конференція в Стокгольмі, Земляний саміт в Ріо, Паризька угода, і особливо – на впровадженні Цілей сталого розвитку ООН. Усі ці заходи та ініціативи покликані сприяти переходу від теоретичного розуміння до практичної реалізації сталого розвитку, залучаючи різні сектори суспільства, уряди, приватний сектор та міжнародні організації до спільних дій.

Особливу увагу приділена ролі публічного управління у впровадженні глобальних і національних стратегій сталого розвитку, з акцентом на Цілі сталого розвитку ООН, які визначають напрями дій для досягнення економічної стабільності, соціальної справедливості та екологічної безпеки. Описано, як інтеграція цих цілей у публічні політики може сприяти створенню стійких місцевих та глобальних систем.

Наголошено на пріоритетності публічного управління щодо інклюзивності та міжсекторальної співпраці у вирішенні глобальних викликів сталого розвитку, поінформованості громадськості та залученні до діалогу та дій, що ведуть до збереження нашої планети для майбутніх поколінь.

Ключові слова: сталий розвиток; публічне управління; етапи зародження Концепції; суспільство; еволюція.

Вступ

Постановка проблеми. Існує важлива комплексна проблема, яка потребує рішення – забезпечення сталого розвитку. Це питання залишається актуальним не тільки для економічної та соціальної сфер України в умовах війни, але й для інших країн світу, оскільки сталий розвиток має глобальний характер. Проблема сталого розвитку пов'язана з чисельними викликами та завданнями у різноманітних сферах знань. Однак важливим завданням для дослідження, на наш погляд, залишається вивчення еволюції Концепції сталого розвитку, яка представлена не тільки у наукових роботах, але й офіційно визнана на рівні міжнародних документів.

Вважаємо за доцільне провести періодизацію змін у фокусах сталого розвитку, оскільки це допоможе створити основу для аналізу причинно-наслідкових зв'язків між різними проблемами сталого розвитку в контексті аспектів публічного управління, які з'являлися в різні періоди. Це дасть змогу глибше зрозуміти, які аспекти

були важливими для забезпечення сталого розвитку на різних етапах, виявити пропоновані напрями розвитку та оцінити їхню ефективність.

Актуальність дослідження. Сьогодні спостерігається негативна тенденція до невідновлюваного забруднення біосфери та зростання конфліктів, які виникають не тільки у бідних, але й у розвинених країнах. На порядку денному з'являються питання про необхідність переходу до нового рівня цивілізаційного розвитку, заснованого на зміні цінностей та цілей сучасного суспільства. Найбільш прийнятним шляхом для подальшого прогресу людства вважають сталий розвиток, що пропонує довгострокову, прозору та взаємовигідну стратегію модернізації продуктивних сил та стає нагальною потребою для дослідження в контексті аспектів публічного управління.

Предмет дослідження. Предметом дослідження є процеси, пов'язані із становленням та розвитком Концепції сталого розвитку в контексті аспектів публічного управління.

Інформація про авторів:

Загорський Володимир Степанович, д-р екон. наук, професор, ректор.

Email: volodymyr.zagorsky@nltu.edu.ua; <https://orcid.org/0000-0003-3260-3271>

Гладчук Олег Зіновійович, здобувач програми доктора філософії, кафедра публічного управління та адміністрування.

Email: Hladchuk.Oleh@nltu.lviv.ua; <https://orcid.org/0009-0005-9783-1242>

Цитування за ДСТУ: Загорський В. С., Гладчук О. З. Дослідження концепції сталого розвитку в контексті аспектів публічного управління. *Ефективність державного управління* : зб. наук. пр. Вип. 1/2(78/79). Львів: НЛТУ України, 2024. С. 10–14.

Citation APA: Zahorskyi V. S., & Hladchuk O. Z. (2024). Research of the concept of sustainable development in the context of public administration aspects. *Efficiency of public administration*, 1/2(78/79), 10–14. <https://doi.org/10.36930/507801>

Мета дослідження та основні завдання для її досягнення. Опираючись на аналіз досліджень в зазначеній площині, основною метою було дослідити періодизацію зародження Концепції сталого розвитку на міжнародному рівні, акцептування основних положень у міжнародних документах. Для досягнення поставленої мети потрібно було вирішити такі завдання: дослідити зародження Концепції сталого розвитку; виокремити етапи сталого розвитку в контексті аспектів публічного управління; запропонувати ключові напрями Концепції сталого розвитку в сучасних умовах.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. В Україні науковці, серед яких Т. Андрущенко, О. Бабкіна, Є. Борщук, В. Горбатенко, В. Загорський, вивчали окремі аспекти сталого розвитку. Проте глибокі та комплексні дослідження, що охоплюють соціальні, економічні, екологічні та цифрові складники Концепції сталого розвитку все ще залишаються недостатньо розробленими.

Виокремлення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Незважаючи на значні досягнення в дослідженні концепцій сталого розвитку, їх імплементацію у різні сфери діяльності суспільства, існує недостатньо досліджена проблематика зародження Концепції сталого розвитку в контексті аспектів публічного управління.

Методи та інформаційна база дослідження. У дослідженні були застосовані такі наукові методи: системний підхід для вивчення етапів та теоретичних основ зародження Концепції сталого розвитку; теоретичне моделювання для виокремлення аспектів публічного управління сприяння досягненню Цілей сталого розвитку та реалізації Паризької угоди; аналіз та синтез для дослідження основних напрямів розвитку Концепції сталого розвитку в контексті аспектів публічного управління в сучасних умовах. Інформаційною базою для дослідження стали звіти конференцій та наукові публікації, матеріали ЗМІ.

Результати дослідження та їх обговорення

Небезпеки, що виникли в XX ст., не зникли на початку XXI ст. – забруднення довкілля і виснаження природних ресурсів планети, військові зіткнення, швидке зростання населення і великий розрив у рівні життя різних країн зумовлюють потребу формування ефективної стратегії цивілізаційного розвитку. Досліджуючи процеси формування людської цивілізації від первісного рівня до сучасності, можна зрозуміти причини сучасних проблем, визначити головні напрямки їх вирішення і стратегічний напрям подальшого розвитку сучасної цивілізації з урахуванням закономірностей еволюції світової цивілізації загалом [4, с. 199].

Питання забезпечення сталого розвитку, яке вважається єдиним можливим напрямом розвитку людства у XXI ст., пройшло кілька еволюційних стадій, дослідження яких є вкрай важливим для розуміння його сутності та важливості. Ідея сталого розвитку виникла як відповідь на зростаючі екологічні проблеми, глобальні зміни у використанні природних ресурсів і потребу в балансі між економічним розвитком та збереженням природного середовища. Основний концепт сталого розвитку полягає у забезпеченні потреб сьогодення без шкоди для здатності майбутніх поколінь задовольняти свої власні потреби.

Початки ідеї сталого розвитку можна простежити у лісовому господарстві в Європі в XVII – XIX ст., де у XVIII ст. німецькі та французькі лісівники почали впроваджувати концепції управління лісами, які уможливили їх відновлення та неперервне використання.

XX століття представило Концепцію екосистем науковими роботами, де було наголошено на необхідності захисту природних систем від знищення та забруднення, спричинених промисловим розвитком. Екологізм на початковому етапі свого розвитку виступав переважно як рух, орієнтований на збереження природи. Звичайно, у його засадах були окремі теоретичні підстави, запозичені зі загальносоціальних концепцій і теорій, але навряд чи можна говорити про наявність самостійної, власної ідеології екологізму. Знаковою подією була публікація праці "Мовчазна весна" (1962) Р. Карсона – перша книга, що привернула увагу до екологічної кризи, яка розвивається. Саме в цей час з'явилися глобальні прогнози Римського клубу, екологічні концепції "Етика життя" А. Швейцера та "Етика Землі" О. Леопольда, "Глибинна екологія" А. Несса, "Гіпотеза Геї" Дж. Лавлока, Концепція меж зростання та збалансованого (сталого) розвитку, а також такі напрями, як екологічний (інвайронментальний) прагматизм, екологічний фемінізм, соціальна екологія тощо [2, с. 238].

Звіт "Межі зростання" (1972), підготовлений "Римським клубом", акцентував на обмеженості природних ресурсів і потенційних наслідках неконтрольованого економічного зростання. У дослідженні "Межі зростання" описано, як глобальні екологічні обмеження, пов'язані з використанням ресурсів та викидами, у XXI ст. впливатимуть на світовий розвиток. Автори дослідження попереджали, що для подолання цих обмежень людству потрібно буде значно інвестувати в капітал та робочу силу. Це може призвести до ситуації, коли у певний момент XXI ст. середній рівень життя може знизитися [5, с. 15]. Дослідники визначили "межі зростання", яких людська цивілізація досягне в XXI ст. Якщо людство продовжить експлуатувати земельні ресурси, то колапс настане вже до 2040 р. Всього пропрацювали дванадцять сценаріїв розвитку суспільства. Згідно з прогнозами, до середини XXI ст. промислове зростання зупиниться через дефіцит викопних ресурсів, а інвестиції в їх видобуток призведуть до урізання коштів в інших сферах. При цьому сільське господарство занепаде, що призведе до дефіциту продуктів та голоду. Погіршать ситуацію екологічні проблеми, які також обмежать економічний розвиток і додадуть проблем зі здоров'ям населення [1].

Перша велика міжнародна конференція, яка звернула увагу світової спільноти на проблеми довкілля, була Конференція ООН з людського довкілля у Стокгольмі у 1972 р. Це подія стала початком світової екологічної політики. Вперше ідеї, які згодом лягли в основу публічного управління сталого розвитку, були озвучені на міжнародній арені під час Конференції ООН з людського довкілля. Ця подія стала першим значним кроком до глобального визнання екологічних проблем та необхідності їх інтеграції у політику та управління.

Звіт "Наше спільне майбутнє" (1987) часто називають звітом Брунтланд (на честь Гру Харлем Брунтланд, голови Всесвітньої комісії з питань довкілля та розвитку ООН), оскільки тут вперше формалізовано сучасне розуміння сталого розвитку, що лягло в основу майбутніх

міжнародних договорів і політики. Зазначений звіт чітко формулює концепцію сталого розвитку як розвиток, що "задовольняє потреби сучасного світу, не ставлячи під загрозу можливість майбутніх поколінь задовольняти свої власні потреби". Цей документ значно підвищив обізнаність і визначив напрями для публічної політики.

Земляний саміт в Ріо (1992) – наступна конференція ООН зі сталого розвитку закріпила Концепцію сталого розвитку як ключову мету міжнародного співтовариства і привела до прийняття низки важливих документів, зокрема Агенди 21 – плану дій зі сталого розвитку на XXI століття. Ці історичні віхи відіграли вирішальну роль у формуванні сучасної концепції сталого розвитку, яка продовжує розвиватися та адаптуватися з урахуванням глобальних викликів, таких як зміна клімату, забруднення, втрата біорізноманіття та соціальна нерівність.

Всесвітній саміт зі сталого розвитку, який відбувся в Йоханнесбурзі (Південна Африка) у 2002 р., зміцнив глобальне партнерство та взаємодію між урядами, бізнесом та громадськими організаціями для досягнення сталого розвитку. Цей саміт сфокусував увагу на необхідності конкретних дій та посилення зобов'язань, включно зі збільшенням доступу до чистої води та енергії.

Ріо+20, офіційно відомий як Конференція ООН зі сталого розвитку, відбувся в Ріо-де-Жанейро у 2012 р., через 20 років після першого Земляного саміту. Цей захід започаткував низку до важливих обговорень щодо зеленої економіки та інституційної рамки для сталого розвитку, а також наголосив на потребі забезпечити більшу інтеграцію соціальних, економічних та екологічних стовпів сталості.

Поняття сталого розвитку стало інтегрованим в політичні та управлінські структури багатьох країн. Орга-

ни влади на всіх рівнях почали приймати стратегії, що включають Цілі сталого розвитку у сфері охорони довкілля, соціального захисту та економічного зростання.

Ідея сталого розвитку продовжує еволюціонувати з часом, залучаючи до дискусій дедалі більше секторів суспільства, включно з бізнесом, освітою, і громадянським суспільством. Наступні етапи розвитку цієї ідеї включають більш детальні події та ініціативи в контексті аспектів публічного управління.

ООН розширила концепцію сталого розвитку, прийнявши у 2015 р. сімнадцять цілей сталого розвитку, які охоплюють широкий спектр питань – від знищення бідності та голоду до боротьби зі зміною клімату і забезпечення сталого споживання та виробництва. Ці цілі покликані інтегрувати соціальні, економічні та екологічні аспекти, забезпечуючи глобальний підхід до сталого розвитку до 2030 р. Публічне управління Цілями сталого розвитку (ЦСР) має ключове значення для забезпечення їх ефективного впровадження у національні та місцеві стратегії розвитку. Цілі сталого розвитку були прийняті ООН у 2015 р. як універсальний виклик до дій для подолання бідності, захисту планети та забезпечення миру і процвітання для всіх на землі. Ось кілька аспектів, як публічне управління може сприяти досягненню Цілей сталого розвитку (табл. 1).

Ще однією надважливою подією в 2015 р. стала Паризька угода, яка об'єднала більше 190 країн навколо мети обмеження глобального потепління "значно нижче" двох градусів Цельсія над передіндустріальними рівнями і прагнення обмежити збільшення температури до 1,5 градуса Цельсія, що має критичне значення для зменшення ризиків і наслідків зміни клімату.

Табл. 1. Основні аспекти публічного управління для сприяння досягненню Цілей сталого розвитку

Напрямок	Конкретизація дій
Інтеграція ЦСР у національне планування	Державні органи повинні охоплювати Цілі сталого розвитку у своїй стратегічній плані, забезпечуючи, щоб національні і місцеві політики спрямовувались на їх досягнення. Це потребує розроблення комплексних підходів та координації між різними відомствами та секторами
Фінансування та ресурси	Забезпечення адекватного фінансування для ініціатив, пов'язаних з ЦСР, є важливим. Публічне управління може використовувати бюджетне фінансування, а також шукати можливості для партнерства з приватним сектором та міжнародними організаціями
Моніторинг та оцінка	Розроблення ефективних механізмів моніторингу та оцінки дає змогу відстежувати прогрес у досягненні Цілей сталого розвитку. Публічне управління може використовувати дані для аналізу ефективності реалізованих проєктів та коригування політик
Підвищення обізнаності та залучення громадськості	Освіта та залучення громадськості є важливими для підтримки ініціатив, пов'язаних з ЦСР. Уряди можуть проводити інформаційні кампанії, навчання та публічні консультації, щоб залучити громадян і гарантувати їх підтримку
Міжнародне співробітництво	Співпраця на міжнародному рівні допомагає обмінюватися кращими практиками, залучати міжнародні ресурси та знання, а також координувати дії на глобальному рівні для вирішення транскордонних викликів

Табл. 2. Аспекти публічного управління у реалізації Паризької угоди

Напрямок	Конкретизація дій
Розроблення та імплементація національно визначених внесків (NDCs)	Сторони угоди (країни) зобов'язуються розробляти, оновлювати та виконувати свої національно визначені внески, що вказують на національні цілі щодо зниження викидів та мають бути інтегровані в національні законодавчі та регуляторні рамки
Моніторинг, звітність та перевірка (MRV)	Створення ефективних систем моніторингу і звітності для вимірювання прогресу в досягненні національних та міжнародних цілей; забезпечення прозорості та точності даних про викиди та їх зниження.
Фінансування заходів зі зміни клімату	Публічне управління країн, що розвиваються, має активно залучати міжнародне фінансування та інвестиції для реалізації своїх кліматичних проєктів
Співпраця і партнерство	Між країнами, приватним сектором і цивільним суспільством є вирішальними для досягнення цілей угоди, має сприяти обміну знаннями, технологіями та кращими практиками
Адаптація до зміни клімату	Публічне управління повинно розробляти стратегії адаптації, які зменшують вразливість країни до кліматичних ризиків, не тільки зниження викидів, а також адаптація до неминучих змін клімату є важливим складником угоди

Паризька угода 2015 р. – це значний крок у глобальних зусиллях щодо боротьби зі зміною клімату, і публічне управління відіграє ключову роль у її впровадженні та виконанні. Цей міжнародний договір, укладений під егідою Рамкової конвенції ООН зі зміни клімату (UNFCCC), закликає країни до значного зниження викидів парникових газів, щоб обмежити глобальне потепління "значно нижче двох градусів Цельсія" відносно доіндустріальних рівнів (табл. 2).

Отже, публічне управління відіграє ключову роль у реалізації Цілей сталого розвитку, потребуючи злагодженої роботи всіх рівнів уряду та активної участі всіх стейкхолдерів, а Паризька угода вимагає активного втручання та управління з боку урядів, щоб виконати обіцянки та втілити необхідні зміни у способі ведення економіки і соціальних процесів для забезпечення сталого майбутнього.

Віднедавня концепція сталого розвитку дедалі більше зосереджується на трансформації традиційних індустрій та економік у напрямку "зеленої" економіки, яка передбачає використання енергоефективних технологій, розвиток відновлюваних джерел енергії, створення стійких міст та інфраструктури та збереження природних ресурсів. Також зростає розуміння того, що сталий розвиток має бути інклюзивним, тобто забезпечувати можливості та вигоди для всіх шарів населення, зокрема для вразливих груп, забезпечуючи гендерну рівність, соціальну інтеграцію та справедливості.

Зростання технологій, таких як штучний інтелект, Інтернет речей (IoT) та великі дані, відкриває нові можливості для збирання даних, моніторингу екологічних параметрів та ефективного управління ресурсами. Цифровізація може допомогти оптимізувати використання енергії, зменшити відходи та підвищити загальну ефективність процесів.

Розуміння того, що сталий розвиток потребує активної участі не тільки державних, але й приватних структур, призвело до значного зростання корпоративної відповідальності. Багато компаній почали впроваджувати принципи сталого розвитку у свої стратегії та операційні процеси, зокрема енергоефективність, використання відновлювальних ресурсів, а також соціальну відповідальність перед співробітниками та спільнотами. Зростаюча обізнаність і участь громадськості є ключовими елементами для досягнення сталого розвитку. Через ініціативи громадської освіти, медіа та технологічні платформи, громадяни стають більш інформованими про виклики та можливості, що стоять перед сталим розвитком, і активно долучаються до реалізації локальних і міжнародних проєктів.

Університети та наукові установи розширюють свої програми, зокрема курси та спеціалізації з сталого розвитку, що формують нове покоління фахівців, здатних реалізовувати сталі практики. Освіта стала важливим інструментом у поширенні знань та ініціатив у сфері сталого розвитку. Програми сталого розвитку тепер інтегровані в багатьох освітніх закладах, від дошкільних установ до вищих навчальних закладів, що сприяє формуванню свідомості та відповідальності у молодих людей щодо екологічних та соціальних питань. Інтеграція екологічних знань у освітні програми по всьому світу є важливим складником сталого розвитку. Підвищення обізнаності та розуміння екологічних викликів допомагає підготувати майбутні покоління до відповідального ведення господарства та захисту природних ресурсів.

На сьогодні саме продукування знань є основним джерелом зростання економіки в розвинених країнах. Протемпи розвитку цієї тенденції свідчить хоча б те, що 90 % учених та інженерів, що працювали за всю історію розвитку людства, – наші сучасники, а серед усього обсягу знань 90 % створені за останні кілька десятиріч. У сучасному світі рушійна сила економіки – конкуренція – щораз більше полягає в конкуренції знань. У найбільших університетах світу щороку збільшується кількість китайських студентів, у країні створюється державна система освоєння наукових і технологічних новин – природна основа економіки знань [3, с. 28].

Зазначені тенденції і події відображають глобальне зміщення від простої ідеї збереження ресурсів до більш широкого інтегрованого підходу, що охоплює сталість розвитку суспільних процесів у всіх сферах в контексті аспектів публічного управління.

Висновки та перспективи подальших розвідок

Виклики ХХ ст., такі як екологічне забруднення, виснаження ресурсів, військові конфлікти та соціальна нерівність, залишаються актуальними і в ХХІ ст. та потребують розроблення дієвих стратегій для сталого розвитку цивілізації. Історичний аналіз розвитку людства дає змогу зрозуміти глибинні причини сучасних проблем і вказує на необхідність сталого розвитку як єдиного можливого шляху для майбутнього. Значні міжнародні зусилля, такі як Земляний саміт у Ріо та подальші саміти, закріпили сталий розвиток як міжнародний пріоритет. Паризька угода, як кульмінація цих зусиль, ставить конкретні цілі щодо обмеження глобального потепління та зменшення викидів парникових газів. ООН ввела 17 Цілей сталого розвитку, спрямованих на інтеграцію економічних, соціальних та екологічних вимірів у стратегії розвитку країн. Ці цілі покликані не лише вирішити актуальні проблеми, але й запобігти майбутнім викликам.

Розвиток Концепції сталого розвитку в контексті аспектів публічного управління продовжує бути динамічним і всеохопним, залучаючи нові сфери діяльності та виклики, які з'являються у процесі глобалізації. Необхідно акцентувати увагу та ініціативи публічного управління, які важливі для розуміння сучасних трендів сталого розвитку, це зокрема трансформація до зеленої економіки, інклюзивний сталий розвиток, цифровізація та технологічні інновації, важливість громадської участі та обізнаності суспільства.

Список використаної літератури

- Unian (2021). Людство чекає колапс. Вчені ще 50 років тому передбачили крах суспільства. URL: <https://www.unian.ua/science/lyudstvo-chekaye-kolaps-vcheni-shche-50-rokiv-tomu-perebachili-krah-suspilstva-novini-11489191.html>
- Андрущенко, Т. В., Бабкіна, О. В., Горбатенко, В. П. та ін. (2017). Політична думка ХХ – початку ХХІ століть: методологічний і доктринальний підходи. Львів: Новий Світ-2000, 2, 535.
- Загорський, В. С. (2017). Освіта як визначальний фактор забезпечення сталого розвитку національної економіки. *Регіональна економіка*, 2, 23-30.
- Загорський, В. С., & Боршук, Є. М. (2020). Цивілізаційна парадигма сталого розвитку. *Ефективність державного управління*, 3, 197-211. <https://doi.org/10.33990/2070-4011.64.2020.217621>
- Медоуз, Д., Рандерс, Й., & Медоуз, Д. (2018). Межі зростання. 30 років потому. Київ: Пабулум, 464.

RESEARCH OF THE CONCEPT OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT IN THE CONTEXT OF PUBLIC ADMINISTRATION ASPECTS

Introduction. The article reveals a negative trend towards irreversible pollution of the biosphere and the growth of conflicts that arise not only in poor but also in developed countries. Sustainable development is considered to be the most acceptable way for further progress of mankind, which offers a long-term, transparent and mutually beneficial strategy for modernizing productive forces and becomes a priority need for research in the context of public administration. Based on the analysis of research in this area, the main purpose of this article is to study the periodization of the emergence of the concept of sustainable development at the international level, and the acceptance of the main provisions in international documents.

Materials and Methods. The following scientific methods were used: a systematic approach to study the stages and theoretical foundations of the concept of sustainable development; theoretical modeling to identify aspects of public administration to promote the achievement of the Sustainable Development Goals and the implementation of the Paris Agreement; analysis and synthesis to study the main directions of development of the concept of sustainable development in the context of aspects of public administration in modern conditions. Conference reports and scientific publications, mass media materials became the information base for the research.

Analysis of Literary Sources. The article analyzes the works of Ukrainian scholars, among them T. Andrushchenko, O. Babkina, Y. Borshchuk, V. Horbatenko, and V. Zahorskyi, who studied certain aspects of the concepts of sustainable development. However, in-depth and comprehensive research covering the social, economic, environmental, and digital components of the concept of sustainable development is still underdeveloped.

Highlighting previously unsettled parts of the general problem. Despite significant achievements in the study of sustainable development concepts and their implementation in various spheres of society, there is an insufficiently researched problem of the emergence of the sustainable development concept in the context of public administration.

Results. The article characterizes the issue of sustainable development, which is considered to be the only possible direction of human development in the twenty-first century, and has gone through several evolutionary stages, the study of which is extremely important for understanding its essence and importance. The idea of sustainable development emerged as a response to growing environmental problems, global changes in the use of natural resources and the need for a balance between economic development and environmental protection. The basic concept of sustainable development is to meet the needs of the present without compromising the ability of future generations to meet their own needs.

Discussion. It has been found that public administration plays a key role in the implementation of the Sustainable Development Goals, requiring coordinated work of all levels of government and active participation of all stakeholders, and the Paris Agreement requires active intervention and management by governments to fulfill promises and implement the necessary changes in the way the economy and social processes are conducted to ensure a sustainable future.

Conclusion. It is shown that historical analysis of human development allows us to understand the roots of modern problems and points to the need for sustainable development as the only possible way for the future. Significant international efforts, such as the Earth Summit in Rio and subsequent summits, have cemented sustainable development as an international priority. The Paris Agreement was the culmination of these efforts, setting specific goals to limit global warming and reduce greenhouse gas emissions. The UN has introduced 17 Sustainable Development Goals aimed at integrating economic, social and environmental dimensions into countries' development strategies. These goals are intended not only to address current problems but also to prevent future challenges.

Keywords: sustainable development; public administration; stages of the concept's origin; society; evolution.